Possible

Per PepMaria el dl., 17/03/2014 - 08:00

Ara que fa un any de l'elecció de Jorge Maria Bergoglio com a bisbe de Roma, en cito dues frases que ressalten un accent molt important del missatge que està transmetent: la idea de convidar la gent a fer passos *possibles*."Cal acompanyar amb misericòrdia i paciència les etapes possibles de creixement de les persones. L'Església acompanya la humanitat en tots els seus processos, per més durs iprolongats que siguin"."Als sacerdots els recordo que el confessionari no ha de ser una sala de tortura sinó el lloc dela misericòrdia del Senyor que ens estimula a fer el bé possible". Amb l'adjectiu *possible*, Francesc està dient que no podem posar llistons tan alts que les persones abandonin el camí del bé o el visquin com un camí de tortura. En canvi, si proposempassos a l'abast de la gent i caminem al seu costat ("acompanyar amb misericòrdia i paciència"), aleshores faran passos que els portaran molt lluny.La tradició dels jesuïtes ofereix un exemple pràctic d'etapes *possibles*. A la Roma de mitjans del s. XVI, la majoria d'organitzacions que lluitaven contra la prostitució oferien a les dones abandonar aquesta activitat... per ingressar en un convent. En aquest context, Ignasi de Loiola va fundar la Casa de Santa Marta: una institució on les dones podien abandonar la prostitució sense la necessitat d'entrar en un convent.No és fàcil acompanyar processos possibles. Tenim diverses temptacions:· sentir-nos superiors a les persones que acompanyem, creient que nosaltres ja hem assolit elbé ideal;· mostrar-los el bé sense fer amb ells els passos concrets per encaminar-s'hi;· perdre la paciència quan els processos són "durs o prolongats";· o rebaixar tant el bé ideal que al final la persona no fa passos i s'instal·la en una situació inhumana. Se m'acuden alguns exemples de processos possibles d'humanització:

- Acompanyar infants i joves a créixer en les seves relacions humanes i en el seu coneixement de la societat, del món i de Déu. Tot proposant-los activitats adaptades al seu moment de maduració psicològica. I tenint molt en compte que es troben en etapes de maduració habitades per la confusió i els remordiments.
- Acompanyar persones marcades per una història personal torturada: gent que han sofert molt i potser per això han fet sofrir els altres - víctimes esdevingudes botxins. Tot oferint-los espais ("llocs de misericòrdia") on els sigui possible obrir les seves ferides i fer que es vaginguarint.
- Acompanyar malalts perquè es guareixin de cos i esperit. Acompanyar gent gran perquè acceptin les inevitables limitacions i menin vides el més satisfactòries possible. Fins que calgui: acceptant de seguir "processos durs i prolongats".
- "Acompanyar la humanitat" diu també Francesc. Acompanyar processos organitzatius i polítics tot obrint espais perquè cadascú (sobretot els qui no tenen poder) tingui la possibilitat de fer sentir la seva veu. Espais que construeixin estructures polítiques promotores dels drets de tota persona.

El repte és immens. Per això els acompanyants han d'estar acompanyats: per comunitats on alimentin una esperança sempre fràgil; per persones prudents i preparades; i, en darrer terme, per temps de descans restaurador. Temps en què cadascun descobreix i gestiona els ritmes i lesmodalitats del seu compromís. Perquè l'acompanyant no es pot exigir a sí mateix passos impossibles.*· En quins processos d'acompanyament estic implicada? Estic proposant de fer passos possibles a la gent i les organitzacions que acompanyo?· Quines comunitats, persones o temps faig servir per a sentir-me acompanyada? M'estic proposant a mi mateixa de fer passos possibles?*Proposo una breu narració per inspirar aquestes reflexions:Jesús els va proposar aquesta paràbola: -Si un home d'entre vosaltres té cent ovelles i en perd una, ¿no deixa les noranta-nou aldesert i va a buscar la perduda fins que la troba? I quan l'ha trobada, ¿no se la posa a les espatlles ple d'alegria i, arribant a casa, convida els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho amb mi: he trobat l'ovella que havia perdut"? Igualment jo us dic que en el cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. (Lc 15, 3-7).